

O izdaji zakonov v slovenskem jeziku.

Čuje se, da nameravajo napraviti nekateri pravniki ročno izdajo justičnih zakonov v slovenskem jeziku.

Z veseljem pozdravim ta pogumen korak in to tem bolj, ker so mi dobro znane težave, ki se vstavljajo nameravanemu podjetju.

Nočem govoriti na tem mestu o potrebi take izdaje, ne naglašati, da je kar na ravnost rečeno smešno, da slovenski pravnik pri slovenskem uradovanju, vedno zajema pravna določila iz nemških zakonikov, da je to tudi nevarno, ker si posameznik „kakor ve in zna“ stvarja svojo slovensko terminologijo.

Tudi nočem govoriti o tem, ali je dolžnost vlade, poskrbeti nam avtentično slovensko izdajo zakonov ali ne.

Skušnja me je učila v narodnih vprašanjih zavzimali — žalibog — to pesimistično stališče, da mora narod sam za se skrbeti in da sme zadovoljen biti, ako se mu ne delajo prevelike ovire.

To je tudi tu moje stališče in zatorej mislim, da se od vlade preveč pričakovati ne sme.

Morda bi se dala dobiti s pomočjo naših državnih poslancev kaka podpora, pa tudi na to se jaz ne bi zanašal.

Založnika bo težko dobiti; podvzetje ni toliko lukrativno, da bi se kar poganjali zanj. Račun je kmalo narejen; naj se štejejo slovenski pravniki, ravno toliko eksemplarov ali še manj se bode spečalo.

Tu ni mesto za iluzije; založnik računa in more računati, in vsak račun mu bode kazal, da ni dobička ali pa le tako neznaten, da se ne izplača njegov trud. Kdo nam bode potem poskrboval slovensko izdajo?

Obrniti se je treba zopet do one moči, ki je v zadnjih 40 letih edina prijateljica bila slovenskemu narodu, edina pomoč njegova, do one boginje, ki je velikodušno malemu narodu pomagala na noge, ga povzdigovala in prouzročila njegov napredek, napredek, ki ga v tako kratkem času nobeden narod ni storil. Ta boginja je narodna požrtvovalnost.

Poznamo jo vsi.

Če smo tudi razcepljeni v marsikaterem vprašanji, če tudi osebni in drugi oziri včasih provzročujejo domači prepir, v jednom smo jedini — za narod vse!

Treba bode torej zopet požrtvovalne sloge, da dosežemo to, kar je neobhodno potrebno za vspešno slovensko uradovanje.

Pravniško društvo bi v prvi vrsti poklicano bilo nabirati si sredstva za izdavanje slovenskih zakonov.

Ta sredstva bi bila letni doneski udov in podpore, ki bi se dale izprositi pri vladi in pri deželi.

S tem se lahko toliko doseže, da se vsako leto izda jeden zakon ali dva. To je gotovo izpeljivo, ako slovenski pravniki čutijo v sebi narodno dolžnost, da se morajo poprijeti tacega podvzetja. Tudi pri tej priliki se torej kaže, kako krvavo potrebno je ustanoviti pravniško društvo.

Ako se pa tudi to ne bi posrečilo, potem ne bi preostalo drugega, nego se obrniti do družbe Sv. Mohora s prošnjo, naj bi ona izdajala vsako leto po jeden slovenski zakon.

Res je, da ne spada izdavanje takih knjig v delokrog družbe. Če se pa prevdarja, da to društvo ni samo ljudsko in cerkveno marveč v prvi vrsti tudi slovensko-literarno, potem bi se iz tega stališča dalo zagovarjati tudi to izdavanje.

Dr. A. M.

Pravosodje.

a) Motenje posesti. *Qui suo iure utitur neminem laedit.*

Anton P. je posestnik senožeti parc. št. 671. kat. obč. G., ki leži ob državni cesti iz Zatične v Ljubljano. Po cestnem jarku priteka v deževnem vremenu voda, katera zavija na to parcelo ter jo gnoji in namaka. Vzhodno od te parcele je senožet Janeza R., kateri je na vzhodni strani svoje parcele napravil poseben jarek ter tudi odkopal jez, tako da pritekla voda preplavlja njegovo senožet, Antona